

Þvi skjótt upp gengu skadaveðra hviður,
og skuggar sig úr tímans djúpi hótú.
Hinn gullna vef, sem æskuvonir ófu,
brátt örlög grimm i heiptum slitu niður.

Og harmaprumur eltu þá hver aðra,
sem ægðu þínu veika hjartans inni.
Við sérhvert spor á sorgargöngu þinni
úr sorpi lífs sig teygði banvæn naðra.

Já, furða er ei, þó förlist þol og styrkur,
svo friðlaus vera hrakin lífs á skeiði,
og aldrei sjá neinn sólskinsblett í heiði,
en sífellt böll og kolsvart raunamyrkur.

Þér leiðir viltu líka' i stormi köldum
oft lagðar snörur mitt á götu breiðri.
Þú rænd varst gleði, heilsu, lífi' og heiðri
af hjartalausum skvaldurs-myrkravöldum.

Svo loks í moldu liggur þú nú dáið
og leyst frá heimsins raunafjöturum þungu.
Þær slaðurs-eiturslöngur, sem þig stungu,
nú slafri soltnar kringum bleikan náinn.

Þú náttstað fékst, sem friðsæll er og hljóður.
Nú fellibyljum loksins slotað hefur.
Með bros á vörum bleikum vært nú sefur,
sem barn i faðmi þinnar gömlu móður.

Það hlægir mig, þinn húsfrið enginn brýtur.
Það helzta skjól er gröfn, sem eg þekki;
því heimsins þangað hlátrar berast ekki;
þar hjartað brostna svefnsins væra nýtur.